

Η έξυπνη κίνηση (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσία](#)

Η Τρίτη Κυριακή από το Πάσχα ονομάζεται Κυριακή των Μυροφόρων. Στην Εκκλησία διαβάζεται το ευαγγέλιο που αναφέρεται στη διαδικασία της ταφής του Κυρίου από τον Ιωσήφ από την Αριμαθαία και την πορεία των Μυροφόρων γυναικών προς τον τάφο την επομένη ημέρα από το Σάββατο. Τόσο στον Ιωσήφ όσο και στις Μυροφόρες διαφαίνεται μια τόλμη, αφού η ατμόσφαιρα των ημερών είναι αρκετά απογοητευτική, ζοφερή και καθόλου ελπιδοφόρα. Ο Κύριός τους είναι νεκρός!

Αν και τα Ευαγγέλια γράφτηκαν αρκετά χρόνια μετά τα γεγονότα, ωστόσο τα καταγράφουν με μια αμεσότητα, χωρίς προσπάθεια συγκάλυψης ζοφερών σημείων και με ειλικρίνεια. Κι εμείς, αρκετούς αιώνες μετά, μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι είναι αληθινά, στο σημείο που επιβεβαιώνουν τις δικές μας προσωπικές εμπειρίες.

Στη ζωή μας υπάρχουν φορές που όλα γύρω μας είναι μαύρα. Κάθε ελπίδα έχει εκπνεύσει, καμία βοήθεια δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα, από πουθενά δεν μπορούμε να πιαστούμε. Βρισκόμαστε μπροστά στην άβυσσο και στη «σκιά του

θανάτου». Σ' αυτή την οριακή κατάσταση, όπου κι ο Θεός μας φαίνεται να «έχει πεθάνει», να μην υπάρχει, βιώνουμε ό,τι εβίωσαν τότε οι μαθητές του Χριστού την Παρασκευή και το Σάββατο.

Ωστόσο οι Μυροφόρες γυναίκες, «Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη», αφού ετοιμάστηκαν από την προηγούμενη με την αγορά των αρωμάτων, όταν ο κόσμος κοιμόταν, πολύ πρωί, «έρχονται επί το μνημείο» - στο σημείο δηλαδή που βεβαιώνει το αμήν της ανθρώπινης ιστορίας. Αλλά, επειδή Αυτός που τοποθετήθηκε στον τάφον αυτό δεν είναι μόνο άνθρωπος, το μνημείο γίνεται η απαρχή της Ζωής, ο τάφος ζωηφόρος και ο θάνατος πεθαίνει.

Ενώ οι μαθητές μένουν στην εμπειρία του θανάτου, οι Μυροφόρες με το να νικήσουν τη μέσα τους απόγνωση και να κάνουν την κίνηση προς τον τάφο, που η καρδιά τους υπαγόρευε, έζησαν την εμπειρία της Ανάστασης.

Στις φορές εκείνες που η ζωή μέσα μας φαίνεται να πεθαίνει, η «έξυπνη κίνηση» προς τη Ζωή, το νικητή του θανάτου, ως την τελευταία ελπίδα, θα ζωογονήσει την ύπαρξή μας και θα ανατρέψει την πορεία της ζωής μας, μεταποιώντας το θάνατο σε ζωή.

Ο άνθρωπος που πιστεύει ότι «Ανέστη ο Κύριος όντως», δε μπορεί ν' απελπίζεται ούτε για τα προβλήματά του, ούτε για τα πάθη του και τις αποτυχίες του. Ποια σημασία μπορεί να έχει ο εαυτός μας, όποιος και να είναι, μπροστά στην Αναστάντα Κύριο; Εκείνος κατευθύνει τη ζωή μας, αν την εμπιστευτούμε στα χέρια Του με πλήρη εμπιστοσύνη, ακόμα και τότε που όλα μέσα και γύρω μας δείχνουν θάνατο. Ο νικητής του θανάτου αδυνατεί να νικήσει το δικό μας θάνατο;

Το Πεντηκοστάριο, δηλαδή η περίοδος μετά το Πάσχα, μέσα από τις Κυριακές, τα τροπάρια και τα αναγνώσματα, μας δίνει τη χαρά και την ελπίδα της όντως Ζωής προσκαλώντας μας να τα ζήσουμε. Δεν είναι αυτό ευλογία, ιδιαίτερα σήμερα;